

А птичкитѣ надъ него пѣха пролѣтенъ химнъ.
Стъмни се.

Въ мрака Квазимодо се чувствувахе щастливъ...

Какъ не му се слизаше долу при хората...
дето електричеството пакъ ще освѣти грознитѣ му
черти.

Концертъ.

Минаха нѣколко нумера.

Завесата се дига.

На сцената се появи Квазимодо.

Жално бѣше да го гледашъ.

Наистина за пари показваха чудовище съ ци-
гулка.

Тишина.

Но ето отъ заднитѣ редове се раздаде:

— Браво, Квазимодо, браво!... ура!... И раз-
нищена мръсна метла, съ разноцвѣтни панделки се
търколи до краката му.

Квазимодо прибѣлѣ... заклати се и заедно съ
цигулката падна до метлата. Спуснаха завесата.
Изнесоха го. Въдвориха порядъкъ и концертътъ
продължи безъ Квазимодо.

На другия день Квазимодо изчезна изъ града.

Минаха 15 години.

„Самсонъ“ умрѣ отъ настинка на екскурзия.

„Гешевъ“ свърши правото и се настани въ
София.

Собствена кжща въ центра на града; на сте-
ната до вратитѣ голѣма черна плоча. На нея едри
златни букви — Иванъ Примковъ адвокатъ.

Сандо напусна гимназията още въ VII класъ
и се заложи за вестникарство.